

31 ביולי 2008, 19:43

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אחינו הנהג אחותי הנהגתפורסם ב16 ביולי 2008, 8:01 **בכללי**

יש היוצאות בלב מלא גילה ושמחה ל"מלכת המדבר". ואילו אני הקטנה יוצאת מידי יום למסע השרדות. המתחיל בכנרת ומסתיים בים התיכון בואכה בית החולים רמב"ם. אתם בטח חושבים שאספר לכם עד כמה המסע הזה משעמם ומשמים. או שאתאר בפרוטרוט את הפקקים בצומת הצ'ק פוסט. או שאשתף אתכם בנופי ארץ ישראל שבועונה זו של השנה נראים בעיקר צהובים (בכפר) ואפורים (בעיר). אבל אתם יודעים שאני מחפשת לי עניין ושמחה בכל דבר. וכך גם במסעי הקטן. (כן שש שעות בדרכים על בסיס יום יומי הם "מסע קטן" "מסעונצ'יק"). המקום שנשמר לי הוא המקום רם המעלה - על יד הנהג המסוקס. כך שבאופן פנורמי כל הכביש על נהגיו (פתאום שמתי לב לכך שמטורללים רבים מפארים את הכביש) פרוש למול עיני. מה שמביא אותי למסקנה הבלתי נמנעת. שכל יום בו אני חוזרת הבייתה בשלום הוא יום בו עליי לצעוד לבית הכנסת אשר בעיר הסמוכה. ולברך בקול נרגש את "ברכת הגומל" ולהודות לאל הטוב על שנתן לי את הסרטן וחסך ממני את תאונת הדרכים היומית.

ועל מנת שתחוו אותי את חווית הנסיעה המרתקת שלי. ברצוני לתת סימנים בנהגים אותם אני פוגשת במסעותי.

הנהגת הזהירה (מידי)- מה לעשות שזו תמיד נהגת??? (ובמאמר מוסגר מה לעשות שמבין הדמויות הנהגות אני הכי מזדהה איתה). תאורת 70 ק"מ לפני הפניה ימינה. שמא מישהו לא שם לב לגחמתה לשנות כיוון בנסיעה. כאשר היא רוצה לעבור נתיב היא כל כך מהססת עד שהדקה המשמעותית היא בדיוק אבל בדיוק כאשר משאית אימתנית נוסעת במהירות 214 קמ"ש. קבלת ההחלטות היא לא הצד החזק שלה. אז שלא תתפלא אם היא מגיעה לרמב"ם מהר מהמצופה על הטמבון של המשאית הנ"ל.

נהג המשאית - הוא בעל הכביש האמיתי. (אתם מכירים את התאוריה על היחס ההפוך בין גודל המכונית לגודלו של איבר מסויים בגוף הגבר?). וככזה הוא צופר בכל חמשת הצופרים שלו בכל הזדמנות. אולי אני צינית מידי וזו רק ברכת שלום לבבית לנמוכים ממנו. אבל אני על סף התקף לב רציני בכל פעם שהצופרים נבדקים. נהג המשאית גם נוהג לעקוף את כולם כולל את עצמו. מה שגורם לכל המכוניות בכביש להתנדנד מצד לצד כאילו שתו באופן מוגזם ארגז בריזר דל אלכוהול.

הנהגת העצבנית - היא מראה לכולם איך נשים יכולות לנהוג לא פחות טוב מהגברים. כך שהיא מחקה עם הצופר של המיני מיינור את הצופר של נהג המשאית. בעודה מעשנת את עצמה למוות במכונית עם חלונות סגורים. ומתפפת בציפורניה העשויות היטב שצבען כצבע מכוניתה על ההגה. ומשלחת קללות עסיסיות (אך בלתי נשמעות) לכל הנהגים סביבה.

הנהג המחנך - הוא מצקצק בלשונו כבר שעה. יש לו מה להגיד על הנהגים סביבו. והוא מחליט לחנך אותם ולהראות להם מה קורה כשלא נוהגים על פי חוק. ולכן, הוא לא יתן להם לעבור מנתיב לנתיב גם אם המסכנים גילו בדקה התשעים שטעו בדרך. "שילמד לקח" הוא ממלמל לעצמו וחוסם בעזרת המזדה שלוש שלו את הדרך לנהג האומלל. שנאלץ כעת לנסוע עד פאתי תל אביב כדי לעשות פרסה. המחנך שורק לעצמו בהנאה סדיסטית. "שילמדו הישראלים האלו" הוא אומר לעצמו. וחוסם את הדרך לבא אחריו.

נהג השודים - הוא חייב לעקוף. אצה לו הדרך. הוא ממחר פשוט ללויה שלו. כמובן שהעקיפות מסוכנות וחסרות רסן. הנחמד הוא... שבסופו של מסלול כולם נפגשים בפקק הצ'ק פוסט....

הנהג האיטי- הוא שומר על המכונית. כדי שיוכל אחר כך למכור אותה ולכתוב "יד ראשונה מרופא". הוא לא מבזבז את האוטו. ובכלל לא התכוון לצאת איתו לדרך. (זאת אישתו אשמה. היא הכריחה אותו לנסוע

לבקר את אמא שלה...) ולכן הוא נוסע מאד לאט ושישרף העולם. הוא זה שיוצר את הפקק לפני הצ'ק פוסט.

טוב, כמובן שיש עוד טיפוסים אותם אני פוגשת במסעותי. אבל החלק הטוב בכל הסיפור הוא שלא משנה איך נוהגים, באיזה מכונית נוסעים באחת עשרה בדיוק. אנחנו מתייצבים כולנו בפתח המחלקה האונקולוגית ברמב"ם.

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג](#) - חיה בסרטון(1)